

Για την σχέση γεωπολιτικής, ιμπεριαλισμού και αντι-ιμπεριαλισμού

Θα ξεκινήσουμε με την εξής απλή παρατήρηση και όσο προχωράμε θα εμβαθύνουμε. Το ζευγάρι ιμπεριαλισμός/αντι-ιμπεριαλισμός εντάσσεται σε μια ευρύτερη οικογένεια στρατηγικής και πολιτικής ανάλυσης, την οικογένεια της γεωπολιτικής ή γεωστρατηγικής. Πολύ συνοπτικά η γεωπολιτική/γεωστρατηγική είναι η παρατήρηση των κινήσεων των μεγάλων Αυτοκρατοριών παλιότερα, των ισχυρών κρατών πλέον και η ανάλυση των σχέσεων μεταξύ τους, είτε αυτές εξελίσσονται σε πολεμικές σχέσεις είτε σε εμπορικές και διακρατικές συμμαχίες. Όλα αυτά φυσικά είναι κομμάτι του κλάδου που ονομάζουμε διεθνείς σχέσεις.

Απλά μέχρι εδώ. Απο κει και πέρα, η γεωπολιτική ως αναλυτικό εργαλείο, αναφέρεται μεν σχεδόν αποκλειστικά στα κράτη και τους εσωτερικούς και εξωτερικούς μηχανισμούς τους ωστόσο έχει υλιστικές απολήξεις ως προς τους πληθυσμούς των κρατών. Με άλλα λόγια, επειδή ούτως ή άλλως δεχόμαστε πως τα κράτη είναι δομικά καταπιεστικές και ιεραρχικές δομές αυτό σημαίνει πως πάντα, οι κινήσεις των κρατών, είτε είναι πολεμικές είτε είναι οτιδήποτε άλλο επηρεάζουν με αρνητικό τρόπο είτε το εσωτερικό τους είτε κατοίκους άλλων κρατών. Δηλαδή σχεδόν πάντα το αποτέλεσμα που έρχονται να δεχθούν οι πληθυσμοί των κρατών είναι οδυνηρό γι' αυτούς. Είτε μιλάμε για πληθυσμούς που αναγκάζονται να μεταναστεύσουν λόγω πολέμων ή επεμβάσεων, είτε για μιλάμε για κλιματικούς μετανάστες των οποίων οι χώρες κατασπαταλούν το φυσικό περιβάλλον λόγω διακρατικών εμπορικών συμφωνιών είτε μιλάμε για πληθυσμούς που δέχονται οικονομικές παρεμβολές από έξωθεν ισχυρότερους μηχανισμούς. Άρα σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις που χρησιμοποιείται η γεωπολιτική ανάλυση ως εργαλείο χάραξης στρατηγικής οδηγούμαστε σε παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος που συνήθως χειροτερεύει τη θέση μας.

Εάν συμμετείχαμε σε κάποιο κρατικό μηχανισμό ή αντιλαμβανόμασταν τους εαυτούς μας κομμάτι της κρατικής οντότητας λογικά αυτό το πράγμα θα μας συνέφερε. Ωστόσο επειδή εξαρχής, στεκόμαστε απέναντι στα κράτη και τους μηχανισμούς της δεν μπορούμε να παίρνουμε θέση σε κάτι που ούτως ή άλλως θα μας φέρει στην ίδια ή σε χειρότερη θέση. Με τον ίδιο τρόπο που για παράδειγμα ο α/α/α/ χώρος δεν παίρνει θέση για την οικονομία με τους όρους που αυτή υπάρχει, δηλαδή δεν τάσσεται υπέρ της απελευθέρωσης της αγοράς ή όχι από το κράτος, υπέρ της εθνικοποίησης ή υπέρ ενός ενιαίου ή εθνικού νομίσματος γιατί πολύ απλά αναγνωρίζει πως η ίδια η οικονομία είναι ένα πεδίο των κυρίαρχων και διαφθείρει με τον ίδιο τρόπο ακριβώς λειτουργεί και η γεωπολιτική. Είναι ένα αναλυτικό εργαλείο φτιαγμένο από τους κυρίαρχους και σε αυτούς απευθύνεται. Όταν επιχειρούμε από τη μεριά μας να εμπλακούμε μέσα σε αυτό το πεδίο τότε στην πορεία αρχίζουμε και χαρίζουμε χώρο στην κυρίαρχη ιδεολογία του κράτους.

Όταν για παράδειγμα επιλέγουμε να εμπλακούμε με την «επιστήμη» της οικονομία με τους όρους της κυρίαρχης οικονομίας τότε χαρίζουμε χώρο αντίστοιχα στην ιδεολογία της αγοράς. Σε ένα δεύτερο επίπεδο η ίδια η φύση της γεωπολιτικής έχει τις ρίζες της στην Επιστήμη της πολιτικής, ακόμα ένα πεδίο στο οποίο είμαστε εξ 'ορισμού εναντίον για πολλούς λόγους. Αρχικά γιατί η πολιτική δεν είναι επιστήμη. Αν ήταν θα έπρεπε να την αναλαμβάνουν μόνο οι ειδικοί. Αν ήταν θα έπρεπε επίσης να δεχθούμε την νομοτέλεια που υπάρχει και στις υπόλοιπες επιστήμες. Η βαρύτητα, που είναι ένα από τα φαινόμενα που μελετά η επιστήμη για παράδειγμα είναι αναπόφευκτη. Ο πόλεμος μεταξύ κρατών, ή ακόμα και η ίδια η ύπαρξη ενός κράτους που είναι τα φαινόμενα που μελετά η πολιτική επιστήμη και η γεωπολιτική ανάλυση δεν είναι αναπόφευκτα, αλλά προϊόντα συσχετισμών δύναμης και σχέσεων

εξουσίας. Αυτό το επισημαίνουμε γιατί είναι να καλό να γνωρίζουμε πως η γεωπολιτική και τα συνακόλουθα της ή και τα κοντινά της, όπως είναι για παράδειγμα η οικονομική επιστήμη ή ο επιστημονικός σοσιαλισμός έχουν ακριβώς αυτό το ρόλο. Δηλαδή να θεμελιώνουν στην κοινωνία, τις σχέσεις εξουσίας και ιεραρχίες, αλλά και τα οικονομικά παραγωγικά μοντέλα ως νομοτέλειες, δηλαδή ως αναπόδραστες συνθήκες οι οποίες είναι και κομμάτι της εξέλιξης των ανθρώπινων κοινωνιών που δεν αλλάζει με τίποτα. Αξίζει να κρατήσουμε πως ο ρόλος της γεωπολιτικής ως κομμάτι των λεγόμενων ανθρωπιστικών επιστημών είναι η φυσικοποίηση της πολιτικής όχι όμως της πολιτικής με τους όρους που την εννοούμε εμείς, αλλά της κρατικής και της διακρατικής πολιτικής.

Μετατρέπει δηλαδή όλα τα εκείνα τα ζητήματα που οφείλονται μόνο στον ανθρώπινο παράγοντα, δηλαδή σε ανθρώπινες κυβερνήσεις, σε ανθρώπινα επιτελεία στρατού κλπ σε φυσικά και αναπόφευκτα φαινόμενα. Έτσι αφαιρείται η ευθύνη από αυτούς που τα διευθύνουν και μεταφέρεται σε κάτι μεταφυσικό και μη-υλικό.

Συν τοις άλλοις υπάρχει και μια πτυχή αισθητικοποίησης η οποία διαχέεται στο συλλογικό ασυνείδητο με τον ίδιο τρόπο που διαχέεται και η φυσικοποίηση των κρατικών και διακρατικών ανταγωνισμών και αυτή είναι η πλευρά της κατανάλωσης των πολέμων από τους ανθρώπους σαν να πρόκειται για προϊόν και τηλεοπτικό προϊόν πιο συγκεκριμένα.

Οι επιθετικές κινήσεις των κρατών παρουσιάζονται σαν κινήσεις πάνω σε σκακιέρα όπου οι επιδράσεις τους, δηλαδή οι λοιμοί, οι καταστροφές και οι θάνατοι, παρουσιάζονται σαν ποσοστά, νούμερα ή παρουσιάζονται μέσα από δελτία ειδήσεων ως κάτι θεαματικό που όμως δεν «πατάει» ακριβώς στην πραγματικότητα, δηλαδή προβάλλεται με τέτοιο τρόπο ώστε να θυμίζει ταινία ή προϊόν φαντασίας. Τα απολύτως κατασκευασμένα και πραγματικά αποτελέσματα των πολέμων εμφανίζονται ως ψιλά γράμματα που στην τελική δεν έχουν και σημασία για τον θεατή.

Τελικά σε ποιόν απευθύνεται ο αντι-ιμπεριαλισμός

Φεύγουμε λίγο από τα πιο εισαγωγικά και γενικά και προχωράμε στην πιο συγκεκριμένη περίπτωση του αντι-ιμπεριαλισμού.

Ο αντι-ιμπεριαλισμός σαν αρχή, δέχεται την ρεαλιστική ανάλυση της γεωπολιτικής, μπορεί όχι αξιωματικά, αλλά σε κάθε περίπτωση την δέχεται με την διαφορά πως διατείνεται πως υπερασπίζεται το συμφέρον των αδύναμων, όπου είναι τα κράτη που δέχονται τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Εδώ να πούμε πως προφανώς μια εμπλοκή μιας εξωκοινωνικής και εξωγενούς δύναμης στα εσωτερικά μιας χώρας, ενός κράτους, μιας κοινωνίας είναι κάτι αντιδημοκρατικό από όποια πλευρά και να το δεις.

Υπεύθυνοι και υπεύθυνες για την κοινωνία τους, είναι όσοι και όσες ζούνε σε αυτές και όχι κάποιιοι εξωτερικοί παρατηρητές. Οι μεγάλες και ιστορικές κοινωνικές αλλαγές συντελούνται από το εσωτερικό των κοινωνιών, από την πάλη και τον αγώνα που διεξάγουν οι άνθρωποι που βρίσκονται εκεί.

Επιστρέφοντας πάλι στον αντι-ιμπεριαλισμό, έχει μια αρκετά μεγάλη σημασία να δούμε τι εν τέλει εκπροσωπεί στο τώρα, δηλαδή το 2019 και όχι την περίοδο του ψυχρού πολέμου και των εθνοαπελευθερωτικών κινημάτων (με όλες τις προβληματικές τους) Πλέον δεν μιλάμε μόνο για 2 στρατόπεδα που συγκρούονται αλλά για περιφερειακές και κεντρικές δυνάμεις που συγκρούονται η καθεμία για τους δικούς της λόγους.

Υπάρχουν τα 2 στρατόπεδα, σχηματικά τουλάχιστον, αυτό του Ν.Α.Τ.Ο και της Ε.Ε. και το στρατόπεδο της Ρωσίας-Κίνας-Ιράν. Ενώ το πρώτο στρατόπεδο δεν έχει αλλάξει ιδιαίτερα

από τις εποχές του Ψυχρού Πολέμου το δεύτερο στρατόπεδο έχει αλλάξει αρκετά. Δεν μιλάμε πλέον για σοσιαλιστικά κράτη, ακόμα και να μιλούσαμε για αυτά πάλι θα είχαμε ενστάσεις γιατί είμαστε ενάντια στο κράτος, όμως πλέον δυνάμεις όπως η Ρωσία του Πούτιν ή η Κίνα του Xi Τζινπινγκ είναι ανοιχτά ολοκληρωτικά και εθνικιστικά κράτη. Αυτό έχει σημασία να αποσαφηνιστεί για να αναρωτηθούμε λίγο τι ακριβώς είναι αυτό στο οποίο αποβλέπουν όσοι επιμένουν να βλέπουν τον λεγόμενο 2^ο άξονα ως εν δυνάμει απελευθερωτική και χειραφετητική δύναμη ή πολύ περισσότερο γιατί όταν μιλάμε για ιμπεριαλισμό αναφερόμαστε μόνο στον πρώτο άξονα (NATO,Ε.Ε) με τον γνωστό αντιαμερικανισμό και πλέον αντιγερμανισμό που κάνει λόγο για δυνάμεις κατοχής και 4^ο Ράιχ (Δελαστίκ, Καζάκης, Λαφαζάνης, Καραμπελιάς) και συγχρόνως δεν ακούγεται κουβέντα για το ασφυκτικά αστυνομικό καθεστώς της Κίνας και της Ρωσίας με διώξεις, βασανισμούς και εκτελέσεις αντιφρονούντων στο εσωτερικό τους(που κατά βάση είναι αναρχικοί και αριστεριστές) ή για τις επεμβάσεις και τους βομβαρδισμούς χαμηλής έντασης στη Συρία για παράδειγμα κατά τη διάρκεια του πολέμου απο τον ρωσικό στρατό. Αν δηλαδή το πρόβλημα μας είναι γενικώς τα ισχυρά κράτη και όλα τα κράτη κατ'επέκταση θα περίμενε κανείς και αντίστοιχο μένος ενάντια και στα υπόλοιπα κράτη και όχι μόνο στον γνώριμο εχθρό, τους Αμερικάνους. Πέρα από αυτό υπάρχει μια σειρά άλλων πάρα πολύ ισχυρών κρατών που επεκτείνονται πάνω σε άλλα πιο αδύναμα αλλά και στο εσωτερικό τους, όπως είναι η Σαουδική Αραβία, η Ινδία, η Τουρκία και η Κίνα (η οποία για παράδειγμα έχει αποικιοποιήσει με «επενδύσεις» σχεδόν όλη την Αφρική).

Ο εμμονικός αντι-αμερικανισμός, έχει οδηγήσει στην ανοιχτή υπεράσπιση αντι-νατοϊκών σχημάτων που όμως είναι εθνικιστικά ή επικίνδυνα με τον δικό τους τρόπο όπως είναι η Χεζμπολλαχ ή η Αλ Κάϊντα και φυσικά το καθεστώς του Άσσαντ. Άρα γιατί όταν μιλάμε ακόμα για αντι-ιμπεριαλισμό επιμένουμε να κεντράρουμε σε 2 μόνο συγκεκριμένα στρατόπεδα και δεν κάνουμε λόγο γενικώς για τον αντικρατισμό που θεωρητικά είναι η αναρχική «απάντηση» απέναντι στην λογική των 2 στρατοπέδων και του μη χείρον βέλτιστον?

Ο αντι-ιμπεριαλισμός είναι μια λογική που είναι εγγενής στην αριστερά, σε όλες τις αποχρώσεις της και στην Ελλάδα έχει εκφραστεί κυρίως μέσα από αυτές.

Ο λόγος που βλέπουμε πάλι να επανέρχεται η αντι-ιμπεριαλιστική λογική που όμως δεν έχει εκσυγχρονιστεί, γιατί ακόμα βλέπει τον κόσμο όπως ήταν το 1960, είναι επειδή ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός/ελευθεριακός λόγος έχει αναδιπλωθεί και αναζητά να βρει πάλι τις βάσεις του σε παλιά μετερίζια, με αποτέλεσμα να έχει γίνει πιο συντηρητικός, δηλαδή να στηρίζει «κριτικά» σχηματισμούς όπως αυτοί που αναφέρθηκαν νωρίτερα, δηλαδή τη Ρωσία, την Κίνα, το Ιράν, τη Χεζμπολλάν, το στρατό του Πούτιν στην Ουκρανία και πάει λέγοντας. Η ίδια διαδικασία συντηρητικοποίησης έχει χτυπήσει την αριστερά με αποτέλεσμα να την οδηγήσει στην ανοιχτή υιοθεσία εθνικιστικού λόγου, όπως αυτός εκφράστηκε στα εθνικιστικά συλλαλητήρια για την Μακεδονία και την συμφωνία των Πρεσπών (πως είναι συνωμοσία της παγκόσμιας ελίτ, πως είναι μελετημένο σχέδιο της νέας τάξης πραγμάτων, ακόμα και πως είναι εθνοπροδοτική η στάση του ΣΥΡΙΖΑ ως προς την Αριστερά) και φυσικά αυτή η μετατόπιση παίρνει μπάλα διάφορα άλλα ζητήματα (δικαιωματικά, κοινωνικά, πολιτικά ή ό,τι) Όχι μόνο αυτό, αλλά είδαμε και πολλά κομμάτια του α/α/α χώρου να παίρνουν θέση σαν να φοβούνται κάτι, δηλαδή να μην λένε ανοιχτά πως το πρόβλημα μας είναι το ελληνικό κράτος και ο ελληνικός εθνικισμός αλλά γενικώς οι εθνικισμοί σαν να φοβόντουσαν να μην χαρακτηριστούν εθνοπροδοτές από την ευρύτερη κοινή γνώμη. Δηλαδή είχαμε το παράδοξο, η προμετωπίδα όσον αφορά για παράδειγμα, τις αντισυγκεντρώσεις ή τις δράσεις ενάντια στον αναδυόμενο ελληνικό εθνικισμό να μην είναι το ενάντια στον εθνικισμό που έχουμε απέναντι μας, δηλαδή τον ελληνικό, αλλά είναι το NATO και ο μακεδονικός ή βορειομακεδονικός εθνικισμός. Φυσικά δεν είναι κακό να είμαστε ενάντια στο

NATO, ή ενάντια στον εθνικισμό που μπορεί να αντιμετωπίζουν γείτονες μας, στα πλαίσια της διεθνιστικής αλληλεγγύης αλλά όταν υποχωρεί το αίτημα για κάτι που είναι άμεσο και είναι μπροστά μας και αντικαθίσταται από έναν μακρινό και εξωτερικό εχθρό τότε έχουμε πρόβλημα αλλοιώνουμε και διαστéλλουμε το περιεχόμενο του αντιφασιστικού λόγου που θέλουμε να δώσουμε. Υπάρχει μια ακόμα παράμετρος η οποία στην παρούσα αποδυναμώνει έναν αντιφασιστικό-αντιεθνικιστικό λόγο και αυτός είναι η απουσία του ελληνικού κράτους από την κριτική. Αντίστοιχα με την πρώτη περίπτωση όταν το φταίξιμο το ρίχνουμε μόνο στο NATO και δεν αναγνωρίζουμε τις ευθύνες και την ιστορική συνέχεια του ελληνικού εθνοκράτους τότε πάλι ο λόγος μας δεν είναι ολοκληρωμένος.

Το ελληνικό κράτος δεν εκβιάστηκε για να συμμετέχει στο NATO, ούτε η Βόρεια Μακεδονία εκβιάστηκε για να συμμετέχει στο NATO, ούτως ή άλλως το NATO διατηρεί βάσεις εκεί από τη δεκαετία του '90.

Το να συμμετέχει η Ελλάδα στο NATO, το επέλεξε, ήταν κομμάτι του πολιτικού σχεδιασμού του ελληνικού κράτους για να ολοκληρωθεί η δυτική του κληρονομιά. Επομένως το πρόβλημα μας δεν είναι να σταματήσει το ελληνικό κράτος να συμμετέχει στο NATO, είναι να σταματήσει να υπάρχει το ελληνικό κράτος και μαζί του ο ελληνικός εθνικισμός. Προφανώς ένα τέτοιο αίτημα είναι τουλάχιστον προωθημένο και ιδεαλιστικό αλλά από την άλλη εαν δεν υπενθυμίζουμε συνεχώς σε εμάς πρώτα απ'όλα και σε αυτούς που απευθυνόμαστε ότι το πρόβλημα μας ήταν και θα είναι πρώτα και κύρια το ελληνικό κράτος και ο ελληνικός εθνικισμός μπορεί να σταματήσει να θεωρείται δεδομένο και ξεκινήσει μια ολίσθηση προς άλλη κατεύθυνση όπου θα αναγκαζόμαστε να υπερασπιζόμαστε τα λιγότερα κακά κράτη απέναντι στα περισσότερο κακά κράτη. Σε μια επόμενη ανάγνωση και με βάση τα αποτελέσματα των πρόσφατων εκλογών υπάρχουν μερικά ακόμη συμπεράσματα που μπορούμε να εξάγουμε για την εγχώρια Αριστερά και την ρητορική της. Το πρώτο και πιο βασικό είναι πως απέτυχε παντελώς. Τώρα πως αυτό συνδέεται με την αντι-αποικιοκρατική ρητορική περί 4^{ου} Ράιχ, ξένων κέντρων εξουσίας και το κυριότερο κατά τη γνώμη μας, εμπλοκής του NATO και των ξένων δυνάμεων στην συμφωνία των Πρεσπών, η οποία σε πρακτικό τουλάχιστον επίπεδο φάνηκε να είναι η αχίλλειος πτέρνα της Αριστεράς στις περιοχές της Μακεδονίας. Αρχικά να πούμε πως ούτως ή άλλως όταν κανείς χρησιμοποιεί τις εκφράσεις «ξενόδουλος» η «προδότης» και επιχειρεί να τους φορέσει ένα ίσως ταξικό ή προοδευτικό πρόσημο, δηλαδή πως προδίδουν τα ταξικά συμφέροντα του λαού (γενικά και αδιαίρετα) τότε παίζει σε λάθος γήπεδο. Πρόκειται για έννοιες που προέρχονται από την κατοχική περίοδο και ενώ τότε ο ξένος μπορεί να ήταν ο κατακτητής, οι Ναζί εν προκειμένω, το 2019 το σημαίνον προδότης έχει κυρίως εθνικά χαρακτηριστικά που για κανέναν λόγο δεν εντυπώνονται στο συλλογικό ασυνείδητο με ταξικά, έμφυλα ή άλλα χαρακτηριστικά. Όταν δηλαδή στον δημόσιο λόγο (που είναι φανταστικό μέγεθος αλλά έχει υλιστικές απολήξεις) κυριαρχεί η έννοια του προδότη, ως εθνικού μειοδότη τότε σίγουρα δεν μπορούμε εμείς όσο καλές προθέσεις και να έχουμε, να επανανοηματοδοτήσουμε αυτή την έννοια όπως θέλουμε. Αυτό φάνηκε και από τα εξαιρετικά μικρά ποσοστά που έλαβαν οι αριστεροί σχηματισμοί στις εκλογές που επέλεξαν να τοποθετηθούν ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια μεν αλλά με έναν λόγο εκχώρισης εθνικής κυριαρχίας. Φυσικά την περιρρέουσα εθνικιστική απαισιοδοξία μπορούν να την καρπωθούν μόνο οι εθνικιστές, όπως και έγινε.

Ελληνικός στρατός και ελληνικός εθνικισμός: Τελικά με ποιους είμαστε?

Σε συνέχεια της προηγούμενης θεματικής να πούμε πως δεν έχουμε καμία φαντασίωση με τη βία, τις εργατικές πολιτοφυλακές ή τη διαρκή σύγκρουση με την έννομη και ένοπλη τάξη. Όχι γιατί αποκηρύσσουμε τη βία, αλλά γιατί δεν τη θεωρούμε αυτοσκοπό. Τη θεωρούμε ένα

εργαλείο που ίσως και να χρησιμοποιήσουμε αν χρειαστεί αλλά μέχρι εκεί. Εάν είχαμε φαντασίωση και εμμονή με τη βία δεν θα ήμασταν αντιεξουσιαστές αλλά θα επιλέγαμε να μπούμε στην αστυνομία, τον στρατό, την Λεγεώνα των Ξένων ή τέλος πάντων σε έναν μηχανισμό ο οποίος κυριαρχεί με βάση τη βία και φυσικά τη διαχειρίζεται πολύ καλύτερα από εμάς. Ούτως ή άλλως ο αντι-μιλιταρισμός, δηλαδή η ενεργή εναντίωση σε έναν από τους παλιότερους και πιο ισχυρούς μηχανισμούς συγκρότησης και θεμελίωσης, όχι μόνο του σύγχρονου κράτους αλλά και όλων των προηγούμενων μορφών εξουσιαστικής κοινωνικής οργάνωσης είναι από τους βασικούς πυλώνες της ελευθεριακής/αναρχικής/αντιεξουσιαστικής κουλτούρας. Επομένως εάν είμαστε ενάντια στον στρατό πως γίνεται να υιοθετούμε σχήματα τα οποία τον λαμβάνουν ως αναγκαίο κομμάτι για την διεκπεραίωση τους (όπως το σχήμα της γεωπολιτικής και του αντι-ιμπεριαλισμού που αναφέρθηκε παραπάνω) Φυσικά μιλάμε για τον τακτικό στρατό και όχι για τις περιπτώσεις των αντάρτικων που οργανώθηκαν πάνω σε άλλη βάση. Όσον αφορά το κομμάτι του ελληνικού στρατού θεωρούμε πως είναι δομικό συστατικό του ελληνικού εθνικισμού για προφανείς λόγους. Επομένως πριν ακόμα φτάσουμε στο να εναντιωθούμε στο Ν.Α.Τ.Ο δεν πρέπει να ξεχνάμε πως ο εχθρός μας πριν από όλους τους εξωτερικούς και κακούς ιμπεριαλισμούς είναι πρωτίστως το ελληνικό κράτος και ο ελληνικός στρατός, ο οποίος κάθε χρόνο ξοδεύει υπέρογκα ποσά για να μένει «ανταγωνιστικός» σε ένα πλαίσιο εντεινόμενου βιομηχανοποιημένου πολεμικού συμπλέγματος.

Εάν δεν τοποθετούμε τον ελληνικό στρατό και το ελληνικό κράτος προ των ευθυνών του και συνεχώς αναφερόμαστε στις γνωστές «ξένες δυνάμεις» τότε δεν παίρνουμε θέση για τον ελληνικό εθνικισμό και τις ιστορικές ευθύνες του.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο δε, η ιδεολογία που αναπαράγεται μέσα στον στρατό διαχέεται και μέσα στην κοινωνία βασιζόμενη σε μύθους για το τρισχιλιετές έθνος του Παπαρηγόπουλου, τους τίμιους δεξιούς δημοκράτες που πάλεψαν ενάντια στην χούντα, ενάντια στους Ναζί (που βέβαια όταν ήρθε η ώρα του Εμφυλίου Πολέμου δεν δίστασαν να συνεργαστούν με τους εναπομείναντες συνεργάτες των Ναζί για να θεμελιώσουν τα πιο ωμό και βίαια καθεστώτα μέχρι και την Χούντα) και το συχνό παραμύθι της αποιδεολογικοποίησης των ανώτερων κλιμακίων του στρατού στη βάση του ότι είναι δημόσιοι υπάλληλοι, λες και η τυφλή πίστη και υποταγή στο κράτος με ό,τι αυτό συνεπάγεται δεν είναι ιδεολογική και πολιτική στάση. Όταν λοιπόν όλα τα παραπάνω δεν αναφέρονται και δεν αναλύονται στη βάση που θέλουμε και γνωρίζουμε, πως δηλαδή ως α/α/α/ χώρος είμαστε ενάντια στην κρατική εξουσία, την στρατιωτική εξουσία και την ιεραρχία τότε δεν παίρνουμε θέση για τον εθνικισμό, γιατί ο εθνικισμός για να λειτουργήσει πάνω απ'όλα χρειάζεται στρατό και αστυνομία, κρατικές δομές και κρατική εξουσία και φυσικά ιεραρχία.

Ξεχνάμε πολλές φορές πως η Ελλάδα βρίσκεται στο NATO όχι επειδή απειλήθηκε ή συμφώνησε στα κρυφά κάτω από κάποιο τραπέζι αλλά επειδή οι ηγεσίες της επί σειρά χρόνων το επέλεξαν και το επικύρωσαν, γιατί άλλωστε «ανήκωμεν εις την Δύσην». Το ίδιο φυσικά συνέβη και με την ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη και την Ε.Ε. Οι μηχανισμοί αυτοί υπήρχαν ούτως ή άλλως. Αυτό που έπαιξε καταλυτικό ρόλο ήταν το πολιτικό πρόγραμμα των διαχειριστών του ελληνικού κράτους κομμάτι του οποίου ήταν και η ένταξη της Ελλάδας στους άνωθεν μηχανισμούς. Θα μπορούσαμε μάλιστα να πούμε πως η ύπαρξη ενός κράτους προϋποθέτει κάποιου είδους ένταξη σε μια διακρατική συμμαχία με οποιαδήποτε χαρακτηριστικά (οικονομικά, πολεμικά κλπ)

Άρα ο παράγοντας στον οποίο εμείς επιλέγουμε να επικεντρωθούμε δεν είναι ο εξωγενής, αυτός δηλαδή που θα υπήρχε ούτως ή άλλως, τουλάχιστον σε πρώτο επίπεδο, αλλά ο εσωτερικός, δηλαδή το ελληνικό κράτος και οι μηχανισμοί του. Πάλι δεν θα ήμασταν ικανοποιημένοι εάν αντί για το NATO και την Ε.Ε. η Ελλάδα είχε ενταχθεί παλιότερα στην Σοβιετική Ένωση ή τώρα στον άξονα Ρωσία-Κίνα-Ιράν γιατί δεν θα βρισκόμασταν πιο κοντά

σε αυτό που θέλουμε, δηλαδή την απονομιμοποίηση και την διάλυση του ελληνικού κράτους ως μια ενέργεια που θα προκύπτει μέσα από την ίδια την κοινωνία. Από την άλλη, επιστρέφοντας πάλι στο ζήτημα του ελληνικού στρατού, θεωρούμε πως σε κάθε περίπτωση αποτελεί προέκταση του ελληνικού κράτους και ο ρόλος του είναι διαχέει τον εθνικισμό προς την κοινωνία. Είναι ένας από τους λίγους πλέον υποχρεωτικούς στρατούς στον κόσμο, σε μια χώρα μάλιστα που έχει κηρύξει πόλεμο από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα και φυσικά δεν έχει δεχτεί ποτέ επίθεση από κάποιο γειτονικό κράτος, παρόλο που στον στρατό κυριαρχεί το δόγμα των προαιώνιων εχθρών που μας περιβάλλουν. Εάν το ζήτημα για μας είναι να αποσυρθούν για παράδειγμα τα στρατεύματα του NATO από την Ελλάδα γιατί να μην ζητήσουμε να αποσυρθεί τελειώς η ιδέα του στρατού από την ελληνική κοινωνία. Μήπως το ένα είναι πιο πιθανό από το άλλο? Μάλλον όχι, αλλά ενδεχομένως ακόμα και μεταξύ μας κάποιοι και κάποιες να μοιράζονται τους προβληματισμούς των ελληνικών γενικών επιτελείων στρατού, άθελα τους και φυσικά υπάρχουν ακόμα οι αντιλήψεις για εργαλειακή χρήση της στρατιωτικής εκπαίδευσης. Καταλαβαίνουμε πως και τα 2 είναι βαθιά προβληματικά.

Ο εγχώριος μιλιταρισμός έρχεται να συμπληρώσει με τον πιο εξώφθαλμο τρόπο το παζλ του ελληνικού εθνικισμού με την συμμετοχή των καραβανάδων και του Φράγκου στα μακεδονικά συλλαλητήρια, με την τρομοϋστερία για τις ΑΟΖ και την εκχώριση της εθνικής μας κυριαρχίας.

Αυτό που θέλουμε να γίνει κατανοητό είναι πως ο αγώνας ενάντια στον εθνικισμό και το κράτος περνάει μέσα από τον αγώνα ενάντια στον στρατό και κυρίως ενάντια στον μιλιταρισμό.

Συμπεράσματα

Ωραία λοιπόν, είπαμε κάποια συνοπτικά πράγματα για την γεωπολιτική, τον ιμπεριαλισμό, το NATO, τον αντι-ιμπεριαλισμό, τον εθνικισμό και πάει λέγοντας.

Υπάρχουν κάποια συμπεράσματα που μπορούμε να εξάγουμε με χρήσιμο τρόπο, δηλαδή όχι απλοί αφορισμοί ή καταδίκες, αλλά εργαλεία που θα μας βοηθήσουν να οξύνουμε ακόμα περισσότερο την κριτική και την δράση μας.

Αρχικά να πούμε πως αφορμή για όλη αυτή τη κουβέντα ήταν 2 πράγματα. Αρχικά η ανησυχητική μετατόπιση αρκετών αριστερών κομμάτων και μαζί τους μιας αριστερής «βάσης» προς πιο συντηρητικές κατευθύνσεις με αφορμή το Μακεδονικό αλλά και ένας αρκετά προωθημένος αντι-ευρωπαϊκός και «αντι-ιμπεριαλιστικός» λόγος από κομμάτια της ακροδεξιάς σε όλη την Ευρώπη και την ευρύτερη Δύση.

Το πρώτο αν και ήταν κάτι ιδιαίτερα νέο καθώς η εθνική συγκρότηση, η εθνική ανεξαρτησία, η εθnikοποίηση/κρατικοποίηση πόρων είναι πράγματα δομικά στο αριστερό λεξιλόγιο.

Αυτό που δεν περιμέναμε είναι να δούμε σωρηδόν οργανώσεις της αριστεράς (ΛΑΕ, Πλεύση και άλλες) να τάσσονται υπέρ των συλλαλητηρίων ή στην καλύτερη να προσπαθούν να ισορροπήσουν σε 2 βάρκες με ρητορική που να καταδικάζει μεν τα εθνικιστικά συλλαλητήρια αλλά να επιχειρεί κιάλας να τα «διορθώσει» στο δημόσιο λόγο, τονίζοντας πάλι πως ο εχθρός δεν είναι η Βόρεια Μακεδονία αλλά το NATO και οι Αμερικάνοι (πουθενά λέξη φυσικά για τον ελληνικό εθνικισμό και το ελληνικό κράτος μαζί με την ηγεσία του)

Αυτή η παράλειψη, σε μια στιγμή όπου φάνηκε πως ο ελληνικός εθνικισμός ανασυγκροτείται και συσπειρώνεται εκ νέου έδειξε μεταξύ άλλων αυτό που αναφέρθηκε νωρίτερα πως η

μετατόπιση του δημόσιου λόγου προς τα δεξιά παίρνει μπάλα τους πάντες και η ρητορική για ξένα κέντρα εξουσίας και συνωμοσίες μπορεί να οδηγήσει μόνο προς τον εθνικισμό, όπως και έγινε.

Η τόσο μονομερής εμπλοκή με ζητήματα «εθνικού» ενδιαφέροντος όπως ονομάζονται είναι κάτι που μολύνει και για κανένα λόγο δεν μπορεί να αποκτήσει χειραφετητικό χαρακτήρα. Το δεύτερο κομμάτι, αυτό του ευρωσκεπτικισμού και της εξόδου από την Ε.Ε. είναι φυσικά κάτι που αποτελεί βέλη στην φαρέτρα της Αριστεράς πολλά χρόνια τώρα. Η ρήξη με τους μηχανισμούς της Ε.Ε. και των μονοπωλίων, η κρίση που θεωρητικά προκλήθηκε από την συμμετοχή της Ελλάδας στην Ευρωζώνη και πως γενικώς η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωζώνη είναι υπεύθυνες για όλα τα δεινά του ελληνικού λαού είναι σχεδόν δεδομένη ανάλυση ακόμα και από μερίδες που τοποθετούνται εντός του α/α/α/ χώρου. Θα λέγαμε ότι ήταν σχεδόν μονοπωλιακή αυτή η ανάλυση μέχρι πρότινος Πλέον όμως αυτή η ανάλυση, δηλαδή της ρήξης με την Ε.Ε. ως πηγή του κακού είναι ένα σχήμα που έχει υιοθετηθεί και από το σύνολο της ακροδεξιάς στην Δύση και μάλιστα είναι και αυτό που σε μεγάλο βαθμό την τροφοδοτεί. Οι ξενόδουλες κυβερνήσεις που εκχώρισαν την εθνική τους κυριαρχία και επέτρεψαν στην νέα τάξη πραγμάτων να εδραιωθεί, που άνοιξαν τα σύνορα στην απειλή των βαρβάρων από την Ανατολή, που θέλουν να καταστρέψουν τις παραδοσιακές αξίες προς όφελος της πολυπολιτισμικότητας και φυσικά οι προαιώνιοι εχθροί των απανταχού φασιστών και ακροδεξιών οι Εβραίοι που κρύβονται από πίσω, γιατί και κάθε μύθος πρέπει να έχει τον κακό του. Ακούγεται οριακά αστείο ωστόσο αυτή η ρητορική, του ακροδεξιού ευρωσκεπτικισμού έχει κερδίσει τόσο πολύ έδαφος ώστε σε αρκετές χώρες έχει εκτινάξει τους ακροδεξιούς στις πρώτες θέσεις και σε εν δυνάμει κυβερνήσεις. Στην Γαλλία η Λεπέν, στην Βρετανία το UKIP, στην Ιταλία ο Σαλβίνι, στην Ουγγαρία ο Όρμπαν και στην Ισπανία το Vox είναι μόνο μερικά παραδείγματα όπου με όχημα τον ευρωσκεπτικισμό και φυσικά την ισλαμοφοβία και τον ρατσισμό οι ακροδεξιοί κυβερνούν ή ετοιμάζονται να κυβερνήσουν. Αυτό δείχνει πως πάλι από μόνη της μια κριτική στην Ε.Ε. και την Ευρωζώνη πάνω στο πλαίσιο πως καταπιέζει και είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για τα δεινά μιας οποιαδήποτε χώρας δεν αρκεί. Όχι μόνον αυτό αλλά δυνητικά έχει και δεξιά ή συντηρητική ροπή. Όπως και στις παραπάνω περιπτώσεις αν δεν συνοδεύεται με μια συνολική επιθετική κριτική πάνω στον εθνικισμό και το κράτος τότε είναι εύκολα αφομοιώσιμη και από τους εθνικιστικές αλλά και από το κράτος.

Με άλλα λόγια, όταν επιλέγουμε έναν εχθρό πρέπει να είμαστε σίγουροι ότι τα αναλυτικά και πολιτικά μας εργαλεία δεν μπορούν να αφομοιωθούν και να αλλάξουν πρόσημο. Δηλαδή πρέπει να είναι φορτισμένα εξαρχής ώστε να έχουν ένα συγκεκριμένο νόημα και να μην είναι στην ευχέρεια του καθενός να τα μεταφράσει με όποιο τρόπο θέλει.

Από την εμπειρία μας μέχρι στιγμής ο μοναδικός τρόπος που έχουμε βρει ώστε να υπάρχει ένας συνεπής, τουλάχιστον για εμάς, λόγος είναι να εμπλέκεται το κράτος και ο εθνικισμός.

Η κριτική στο Ν.Α.Τ.Ο είναι ατελέσφορη αν δεν συνοδεύεται από την κριτική σε αυτόν που ευθύνεται για την εμπλοκή της Ελλάδας στο Ν.Α.Τ.Ο δηλαδή του ελληνικού κράτους και του ελληνικού εθνικισμού.

Η κριτική στην Ε.Ε. είναι επίσης ατελέσφορη εάν δεν συνοδεύεται από την κριτική σε αυτόν που ευθύνεται για την εμπλοκή της Ελλάδας στην Ε.Ε. δηλαδή του ελληνικού κράτους. Η στάση κομματιών της κοινωνίας και των ελληνικών κομμάτων όσον αφορά το Μακεδονικό εάν δεν συνοδεύεται με κριτική πάνω στον ελληνικό εθνικισμό και τα εγκλήματα του ελληνικού κράτους ενάντια στην μακεδονική μειονότητα είναι επίσης ατελέσφορη. Θα το επαναλάβουμε πολλές φορές ακόμη όπως φαίνεται μέχρι να γίνει κατανοητό. Ως αντιεξουσιαστές, αναρχικοί και ελευθεριακοί τρεις είναι οι εχθροί μας. Ο πρώτος ο καπιταλισμός έχει εμπεδωθεί από όλους. Οι άλλοι δύο, δηλαδή το ελληνικό κράτος και ο ελληνικός εθνικισμός όπως φαίνεται δεν λαμβάνουν την προσοχή που θα έπρεπε,

τουλάχιστον όχι από όλους. Το πρώτο και βασικό μας πρόβλημα δεν είναι ούτε με το NATO, ούτε με την Ε.Ε., ούτε με τον Πούτιν και γενικώς με κανέναν εξωγενή παράγοντα. Είναι εδώ στα μέρη που μεγαλώσαμε και πολιτικοποιηθήκαμε, μέσα στους μηχανισμούς που μας γεμίζουν τα μυαλά δηλητήριο από τα 6 μας μέχρι τα 106 μας. Είναι το ελληνικό κράτος, οι διαχειριστές του, ο ελληνικός εθνικισμός (συστημικός και διάχυτος) και ο ελληνικός καπιταλισμός. Όλοι οι υπόλοιποι εχθροί που θα κληθούμε να αντιμετωπίσουμε εκπορεύονται από αυτά τα 3.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης
ak_salonica@espiv.net
antiauthoritarian.gr

